

Arrest

nr. 98 262 van 28 februari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 30 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat M. MERRIE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielaanvraag als volgt:

“U, M.A., verklaarde de Azeri nationaliteit te bezitten en van Azeri afkomst te zijn. U werd op 26/10/1981 te Bakoe geboren en bent getrouwd met E.A. (ov 6.934.040).

Uit jullie verklaringen bleek dat u en uw man door de Azeri autoriteiten werden vervolgd vanwege jullie politiek-religieuze activiteiten.

Voorts werd er een medische fout gemaakt tijdens een operatie daar uw eierstokken werden verwijderd. Ten slotte plaatsten onbekenden uw telefoonnummer op een dubieuze website waardoor u telefoontjes van allerlei mannen kreeg om u te ontmoeten.

In december 2011 ontvluchtten u en uw man Azerbeidjan.

Jullie reisden naar België waar jullie op 20/12/2011 aankwamen en dienden er de dag nadien een asielaanvraag in.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenoot werden aangehaald en op het feit dat men in 2008 tijdens een operatie uw eierstokken heeft verwijderd."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"U haalde aan dat u door onbekenden werd gebeld nadat uw nummer op een dubieuze website werd geplaatst. Er kan begrip voor dergelijk ongemak worden opgebracht al kan dit bezwaarlijk als vervolgingsfeit aanzien worden (CGVS man p.14, CGVS p.3).

Voorts gaf u aan dat u in 2008 het slachtoffer werd van een moedwillige medische fout. U stelde immers dat dokters omwille van uw religie uw eierstokken hadden verwijderd.

U kunt het echter niet aannemelijk maken dat er moedwillig een dergelijke fout had plaatsgevonden – u kon niet aannemelijk maken dat er überhaupt een medische fout werd gemaakt.

Zo legt u geen enkel document neer dat ook maar indiceert dat er door de dokters bij de operatie een medische fout werd begaan.

Bovendien kon u zelfs niet zeggen waarom u toen werd geopereerd. Daarnaast werd er geen enkele inspanning gedaan om de betreffende fout bij de bevoegde instanties aan te klagen (CGVS p.4, 6-7).

U baseert uw asielaanvraag voor het overige op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot E.A. (CGVS p.3, p.5).

In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag werd mede op basis van uw verklaringen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omwille van het bedrieglijke karakter van zijn asielmotieven.

Bijgevolg kan dan ook niet in uw hoofde besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De motivering van de beslissing in hoofde van uw echtgenoot luidt als volgt:

"U verklaarde dat u omwille van uw politiek-religieuze activiteiten door de Azeri autoriteiten zou worden vervolgd. U bent er echter niet in geslaagd dergelijke vervolgingsvrees aannemelijk te maken.

Ten eerste dient worden vastgesteld dat u in 2009 een asielaanvraag in Duitsland indiende, maar dat u afstand deed van uw asielaanvraag en dat u in 2010 vrijwillig naar uw land van herkomst terugkeerde (CGVS p.3). Dit doet dan ook ernstig afbreuk aan de door u verklaarde vervolgingsvrees daar de oorzaak en de meest ernstige vervolgingsproblemen van voor 2010 dateren. Sinds uw terugkeer in 2010 naar Azerbeidzjan haalden u noch uw vrouw immers enige ernstige incidenten aan. Uw vrouw haalde enkel aan dat er dreig telefoons waren al kon ze dit niet verder specificeren. Door wie, waarom en wanneer u werd gebeld kon ze immers niet zeggen (CGVS vrouw p.6). Tijdens uw asielgehoor haalde u deze dreig telefoons zelfs niet aan. U haalde enkel aan dat u uw werk verloor omwille van uw psychische problemen maar dat dit niet de aanleiding van uw vertrek naar België was (CGVS p.7, 13). Bovendien gaf u aan dat u geen indicaties heeft dat u momenteel persoonlijk door de Azeri autoriteiten wordt gevisieerd (CGVS p.13).

Naast het feit dat u in 2010 vrijwillig naar uw land van herkomst terugkeerde werden er bijkomende vaststellingen gedaan die de door u verklaarde vervolgingsvrees, namelijk dat u zal worden opgesloten, niet aannemelijk maken.

Betreffende uw aanhoudingen in 1993 en 1994 dient te worden vastgesteld dat u verklaarde dat u nadien geen problemen meer heeft gekend omwille van die arrestaties (CGVS p.10). Aangaande de problemen die u met de wegpolitie kende verklaarde u dat u enkel geldboetes had gekregen. Dat u omwille van religieuze redenen het slachtoffer werd van boetes is een blote bewering (CGVS p.10-11). Bovendien legt u geen enkel bewijs van deze boetes neer en kan het betalen van geldboetes überhaupt niet als een voldoende ernstig vervolgingsfeit, zoals in de Vluchtelingenconventie of in de definitie van de subsidiaire bescherming beschreven wordt, worden aanzien.

Betreffende de aanrijdingen waar uw zoon en uw vrouw het slachtoffer van werden legde u dan weer tegenstrijdige verklaringen met uw vrouw af. U verklaarde dat uw vrouw in 2000 door onbekenden werd aangereden en dat uw zoon in 2006 of in 2007 werd aangereden. Later in het gehoor verklaarde u dan weer dat uw zoon in 2009 2 of 3 keer door onbekenden werd aangereden waarbij u de eerste aanrijding in datzelfde jaar plaatste. Uw kind raakte bij geen van die aanrijdingen gewond (CGVS p.7, 11-12). Uw vrouw verklaarde echter dat zij 2 keer werd aangereden en dat ook uw zoon 2 keer werd aangereden. Zij zou in 2005 zijn aangereden en een tweede keer in 2007. Tussen 2005 en 2007 zou ook jullie kind 2 keer zijn aangereden. Bij 1 van die aanrijdingen liep hij verwondingen aan zijn been op. Toen uw vrouw met uw verklaringen hieromtrent werd geconfronteerd stelde zij enkel dat u data door elkaar haalde (CGVS vrouw p.3-5). Het is echter weinig aannemelijk dat jullie versies aangaande deze

ingrijpende gebeurtenissen danig ver en op verschillende vlakken uiteenlopen. Ook betreffende de problemen van uw schoonbroer legden u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen af. Uw vrouw verklaarde dat haar broer omwille van een manifestatie door de politie werd opgeroepen, maar dat hij eigenlijk omwille van jullie werd opgepakt. Ze kon echter niet zeggen aan welke manifestatie hij volgens de autoriteiten had deelgenomen (CGVS vrouw p.2). U had er zelfs geen weet van dat uw schoonbroer problemen had of heeft gekend. Toen u met de verklaringen van uw vrouw hieromtrent werd geconfronteerd gaf u enkel aan dat de neef van uw vrouw werd opgepakt. U wist echter niet waarom hij werd opgepakt noch of zijn arrestatie iets met jullie vervolgingsproblemen had te maken (CGVS p.14). Bijgevolg komen jullie versies ook op dit punt niet overeen. Een dergelijke tegenstrijdigheid aangaande deze wezenlijke elementen van jullie asielrelaas ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van jullie verklaringen op ernstige wijze.

Betreffende uw religieus-politieke activiteiten legde u dan weer onaannemelijk vage verklaringen af ondanks het feit dat u omwille van deze zaken werd vervolgd. U gaf meer bepaald aan dat u omwille van uw lidmaatschap van de moskee van I., uw activiteiten voor devamm en voor de bijhorende krant dereleyr door de Azeri autoriteiten werd gevisieerd. Echter werden vaststellingen gedaan die uw betrokkenheid in de moskee en bij deze organisaties in vraag stellen. Zo verklaarde u dat u op de site van deyerler artikels had gepubliceerd. U gaf echter het foute internetadres aan waarop de site is gevestigd (deyerler.com in plaats van Deyerler.org) noch kon u enig artikel benoemen, laat staan dat u hieromtrent iets kon neerleggen, dat u voor deze site zou hebben geschreven. Nadien stelde u dan weer dat u nooit voor de site had geschreven maar wel artikels voor de papieren versie van de krant had geschreven. Niettemin legt u hier ook geen enkel begin van bewijs neer (CGVS p.3-4). Voorts legde u zeer volatiele verklaringen af aangaande het tijdstip waarop I. (prominent lid van devamm en iman van de moskee die u frequenteerde) werd aangehouden en het tijdstip waarop zijn moskee door de autoriteiten werd gesloten. In eerste instantie stelde u dat de moskee in 2005 werd gesloten en dat u bij de sluiting door de autoriteiten werd geslagen (CGVS p.6). Nadien stelde u dan weer dat de moskee in 2004 werd gesloten en dat I. in hetzelfde jaar door de autoriteiten werd opgepakt (CGVS p.8). Kort nadien gaf u dan weer aan dat hij in 2003 werd gearresteerd en in 2004 werd vrijgelaten (CGVS p.9). Een dergelijke volatiliteit aangaande zaken waar u nauw bij betrokken was komt uw geloofwaardigheid dan ook niet ten goede. U stelde voorts dat u bij terugkeer naar Azerbeidzjan op basis van valse beschuldigingen, maar omwille van uw religieuze overtuiging, zal worden opgesloten en legt te staving een lijst met namen neer die in Azerbeidzjan omwille van religieuze motieven worden vervolgd. U stelde dat u ze allemaal persoonlijk kende van in de moskee. Toen u echter om 5 voorbeelden werd gevraagd van mensen die op de door u voorgelegde lijst voorkwamen (de lijst bevat 26 voorbeelden) kon u slechts enkelingen bij voornaam geven (CGVS p.9). Toen u gevraagd werd of er leden van devamm op de lijst stonden kon u dit niet bevestigen. Toen u gevraagd werd naar leden van devamm die door de autoriteiten werden opgepakt kon u, op deze van I. na, slechts enkelingen aangeven die in 2004 voor enkele uren werden aangehouden (CGVS p.9). Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat het commissariaat-generaal over informatie beschikt waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd waaruit blijkt dat devamm, in tegenstelling tot uw verklaring, voor 2005 werd opgericht (CGVS p.3). Bijgevolg kunt u het niet aannemelijk maken dat u omwille van uw activiteiten voor devamm of deyerler door de Azeri autoriteiten zou worden vervolgd noch dat u in 2004 omwille van die activiteiten werd opgepakt.

Ook aangaande de reisroute legde u verklaringen af die uw gebrek aan geloofwaardigheid verder bevestigen. U verklaarde dat u zonder internationaal paspoort met een minibus van Azerbeidzjan naar België heeft gereisd. U stelde dat u op dit traject niet werd gecontroleerd maar dat uw passeur eens was uitgestapt waarna jullie door konden rijden (CGVS p.5-6). Welnu, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie en de Schengen zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe ernstig te twijfelen aan de geloofwaardigheid van de door u verklaarde klandestiene inreis in de Europese Unie.

Op basis van bovenstaande vaststellingen kunt u het dan ook niet aannemelijk maken dat u een ernstige vrees koestert volgens de Vluchtelingenconventie of in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De loutere beweringen van u en uw vrouw dat u soms aan geheugenproblemen lijdt, zijn geenszins van die aard dat het de voormelde tegenstrijdigheden en vaagheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas kunnen verklaren. Bovendien mag er van een persoon die verklaart zijn land te hebben verlaten uit vrees voor zijn leven en vrijheid, en die stelt dat hij omwille van geheugenproblemen zijn vluchtrelaas niet zonder tegenstrijdigheden kan vertellen, verwacht worden dat hij zo snel mogelijk medische/psychologische hulp zou inroepen om zijn psychologische problemen te staven en/of te laten behandelen, hetgeen u echter nagelaten heeft om te doen.

De door jullie voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te ondermijnen. Jullie identiteitskaarten bevatten immers enkel persoonlijke gegevens maar geven geen informatie over jullie asielmotieven. In het door u voorgelegde artikel komt u zelf niet voor. Bovendien blijkt uit voorgaande dat u slechts zeer summier op de hoogte bent van de inhoud van het artikel. Het school-en medisch verslag van uw zoon toont enkel aan dat uw zoon overactief en nerveus is waardoor hij ook leerproblemen kent. Uit de attestatie kan echter niet blijken dat zijn problemen iets met jullie vervolgingsproblemen hebben te maken."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Wat betreft de door verzoekster ingeroepen feiten, zijnde de publicatie van haar telefoonnummer op een dubieuze website en de moedwillige medische fout, stelt de commissaris-generaal het volgende vast:

"U haalde aan dat u door onbekenden werd gebeld nadat uw nummer op een dubieuze website werd geplaatst.

Er kan begrip voor dergelijk ongemak worden opgebracht al kan dit bezwaarlijk als vervolgingsfeit aanzien worden (CGVS man p.14, CGVS p.3).

Voorts gaf u aan dat u in 2008 het slachtoffer werd van een moedwillige medische fout.

U stelde immers dat dokters omwille van uw religie uw eierstokken hadden verwijderd.

U kunt het echter niet aannemelijk maken dat er moedwillig een dergelijke fout had plaatsgevonden – u kon niet aannemelijk maken dat er überhaupt een medische fout werd gemaakt.

Zo legt u geen enkel document neer dat ook maar indiceert dat er door de dokters bij de operatie een medische fout werd begaan.

Bovendien kon u zelfs niet zeggen waarom u toen werd geopereerd.

Daarnaast werd er geen enkele inspanning gedaan om de betreffende fout bij de bevoegde instanties aan te klagen (CGVS p.4, 6-7)."

Verzoekster onderneemt in haar verzoekschrift geen poging om deze vaststellingen in de beslissing te weerleggen.

De motivering dienaangaande blijft onverkort en de Raad neemt deze over.

2.2. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus voor het overige verbindt aan deze van haar echtgenoot, E.A..

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 98 261 van 28 februari 2013 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van E.A. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 30 november 2012 een schending aan van (zie p. 2) "de formele en materiële motiveringsplicht zoals vervat in de wetgeving op de motivatie van bestuurshandelingen".

Verzoeker is van mening dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing (zie p. 2) "nergens de motieven aangeeft waarom aan verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus moet worden geweigerd", waardoor volgens hem "deze motivatie om aan verzoekende partij om die redenen de status van vluchteling te weigeren, niet naar rechte is gemotiveerd".

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen en stelt dat aan hem (zie p. 2) "de gevraagde bescherming moet worden geboden".

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De commissaris-generaal stelde vast dat verzoeker in 2009 een asielaanvraag in Duitsland indiende, maar dat hij afstand deed van deze asielaanvraag en dat hij in 2010 vrijwillig naar zijn land van herkomst terugkeerde; dit doet volgens de commissaris-generaal ernstig afbreuk aan de verklaarde vervolgingsvrees in hoofde van verzoeker daar de oorzaak en de meest ernstige vervolgingsproblemen van vóór 2010 dateren.

De commissaris-generaal was verder van oordeel dat verzoeker, noch zijn vrouw, enige ernstige incidenten aanhaalden sinds zijn terugkeer in 2010 naar Azerbeidzjan. Waar zijn vrouw vertelde dat er dreigtelefoons waren, merkt de commissaris-generaal op dat zij dit niet kon specificeren en dat verzoeker tijdens zijn asielverhoor zelf geen melding maakte van deze dreigtelefoons.

Betreffende verzoekers aanhoudingen in 1993 en 1994 stelt de bestreden beslissing dat verzoeker verklaarde dat hij nadien geen problemen meer heeft gekend omwille van die arrestaties.

Aangaande de problemen die verzoeker met de wegpolitie kende, verklaarde hij dat hij enkel geldboetes had gekregen; dat hij omwille van religieuze redenen het slachtoffer werd van boetes is volgens de commissaris-generaal een blote bewering; bovendien legt verzoeker geen enkel bewijs van deze boetes

neer en kan het betalen van enkele geldboetes überhaupt niet als een voldoende ernstig vervolgingsfeit worden aanzien.

Betreffende de aanrijdingen waar zijn zoon en vrouw het slachtoffer van werden, stelt de commissaris-generaal vast dat verzoeker en zijn vrouw dienaangaande tegenstrijdige verklaringen aflegden.

Ook betreffende de problemen van verzoekers schoonbroer, stelde de commissaris-generaal tegenstrijdigheden vast tussen verzoekers verklaringen en die van zijn vrouw.

Betreffende de religieus-politieke activiteiten van verzoeker, was de commissaris-generaal van oordeel dat verzoeker onaannemelijk vage verklaringen aflegde.

De commissaris-generaal hechtte ten slotte geen geloof aan de door verzoeker voorgehouden reisroute.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift geen argumenten aan die bovenstaande vaststellingen in de bestreden beslissing kunnen verklaren of weerleggen.

Alle in de aangevochten beslissing opgesomde onaannemelijkheden, vaagheden en tegenstrijdigheden vinden bovendien hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst (RvS 15 januari 2003, nr. 114.472).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift (zie p. 2) laat gelden dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing "nergens de motieven aangeeft waarom aan verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus moet worden geweigerd", stelt de Raad vast dat deze bewering feitelijke grondslag mist.

Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in zijn beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op 9 oktober 2012 op het Commissariaat-generaal, afgenomen met behulp van en tolk die het Azeri machtig is, en bijgestaan door zijn advocaat, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing."

2.4. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE